

TOMÁŠ PECINA

SLEZSKÁ 56 • 120 00 PRAHA 2 • ČESKÁ REPUBLIKA
TEL. 724029083, 222211784 • FAX 222211785 • E-MAIL tomas@pecina.cz

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18
110 00 Praha 1

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobce: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2

Žalovaný: **Ministerstvo spravedlnosti ČR**
Vyšehradská 426/16
128 10 Praha 2

Správní žaloba

proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 4. 9. 2007,
č. j. OSV 261/2007-ODV,
podaná podle ustanovení § 65 *et seq.* zákona č. 150/2002 Sb., soudního
řádu správního (dále jen „**SŘS**“)

Podepsáno elektronicky
Soudní poplatek: 2 000 Kč, k výzvě soudu
Přílohy: podle seznamu; dle textu

I.

Žalobce obdržel rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 8. 2007, č. j. Si 1/2007, ve věci žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „**InfZ**“).

Protože napadené rozhodnutí je nezákonné, žalobci nyní nezbývá než podat proti němu správní žalobu a navrhnout soudu, aby podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ obě rozhodnutí zrušil a povinnému subjektu nařídil požadované informace žalobci poskytnout.

Důkaz: rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV - v příloze

II.

Svou žádostí se žalobce po povinném subjektu domáhal seznamu soudců Vrchního soudu v Olomouci, kteří byli ke dni 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty Komunistické strany Československa (dále též jen „**KSČ**“).

Napadené rozhodnutí předně dovozuje, že poskytnutí takových informací by bylo nepřiměřeným zásahem do práva těchto osob na ochranu soukromí, a s odkazem na žalobcem citovaný náleží Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05, uvádí, že „*nejde učinit jednoznačné rovnítko mezi minulostí profesní a členstvím v politických, církevních či dalších institucích*“.

Takový argument však nemůže obstát již proto, že nejde o členství soudců v „politických, církevních či dalších institucích“ obecně, nýbrž o členství v jedné konkrétní organizaci, v Komunistické straně Československa, již platné právo označuje za organizaci zločinnou a zavrženou (viz ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu).

V preambuli tohoto zákona stojí:

Komunistická strana Československa, její vedení i členové jsou odpovědni za způsob vlády v naší zemi v letech 1948-1989, a to zejména za programové ničení tradičních hodnot evropské civilizace, za vědomé porušování lidských práv a svobod, za morální a hospodářský úpadek provázený justičními zločiny a terorem proti nositelům odlišných názorů, nahrazením fungujícího tržního hospodářství direktivním řízením, destrukcí tradičních principů vlastnického práva, zneužíváním výchovy, vzdělávání, vědy a kultury k politickým a ideologickým účelům, bezohledným ničením přírody.

Z tohoto textu, byť spíše deklaratorní než normativní povahy, je zřejmé, že zákonodárce přičítá odpovědnost za újmu, kterou společnosti přivodil komunistický režim, nikoli jen stranickým funkcionářům nebo nejvyššímu vedení KSČ, ale každému jednotlivému členu této organizace.

III.

Pokud jde o stanovisko, jež Ústavní soud ve shora citovaném nálezu zaujal k otázce zveřejňování údajů o minulosti soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Stanislavy Píchové, podle názoru stěžovatele je zcela na místě vztáhnout tento závěr i na informace týkající se členství dodnes aktivních soudců v Komunistické straně Československa.

Žalobce je vzdálen myšlence domáhat se informací o *politických názorech* kteréhokoli ze soudců působících u Vrchního soudu v Olomouci, na straně druhé však nepovažuje za přijatelné, aby stejná ochrana byla poskytována informacím o tom, že daná osoba se v době tzv. normalisace přihlásila svým členstvím v KSČ k ideologii, jež společnosti přivodila ty důsledky, které jsou sumárně popsány v preambuli zákona.

Členství v KSČ v r. 1989 nebylo v materiálním smyslu a ve společenském vnímání reality 80. let už ani *prima facie* vyjádřením politického názoru, nýbrž jednoznačným a – pro soudce, kteří tak učinili, osobně bezesporu velmi výhodným – postojem vyjadřujícím loyaltitu zločinnému a zavrženíhodnému komunistickému režimu a ztotožněním se s jeho hodnotovými východisky, která současná společnost odmítla a odmítá.

Každý ze soudců-komunistů měl před vstupem do KSČ možnost svobodné volby a za tuto volbu nese trvalou a neodejmutelnou osobní odpovědnost; demokratický právní stát nesmí tomuto rozhodnutí – právě pro jeho imanentní morální dimenzi – poskytovat v případě veřejných činitelů v takovém výsadním postavení, jakého požívají soudci, ochranu anonymity.

IV.

V předchozím řízení vznikla otázka, zda povinný subjekt má požadované informace v personálních spisech soudců vůbec k dispozici. Tvrzení povinného subjektu žalovaný nijak nepřezkoumával a spokojil se s konstatací, že „*nemá žádné indicie, že by orgán prvního stupně uvedl ve svém rozhodnutí nepravdivé informace*“.

Vzhledem k tomu, že ustanovení § 16 odst. 4 InfZ vylučuje prostou kasaci napadeného rozhodnutí, bude třeba provést v tomto směru dokazování v řízení u soudu; k tomu účelu žalobce navrhuje buď důkaz personálními spisy všech soudců Vrchního soudu v Olomouci (jichž je méně než padesát, takže takový důkaz lze ještě přiměřeně provést vyžádáním spisového materiálu), anebo postupem předvídaným ustanovením § 130 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 SŘS ohledáním na místě, v budově Vrchního soudu v Olomouci.

Důkaz: personálními spisy soudců Vrchního soudu v Olomouci
nebo *alternative*: ohledáním těchto spisů na místě samém

V.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 9. 2007, tato žaloba je proto podávána v zákonné lhůtě dvou měsíců ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 SŘS.

VI.

Žalobce proto navrhuje, aby soud – s úvahou zvláštní úpravy rozsudečných výroků podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ – po projednání jeho žaloby vydal tento

rozsudek:

1. Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV, a usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 8. 2007, č. j. Si 1/2007, se zrušují.

2. Vrchnímu soudu v Olomouci se nařizuje, aby do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci seznam soudců tohoto soudu, kteří byli ke dni 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty Komunistické strany Československa.

3. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení, jak budou stanoveny soudem, do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

V Praze dne 6. září 2007

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV